

s'o mai *custe* în limbă, e datoria noastră a filologilor s'o promovăm cel puțin cum se cuvine.

N. Drăganu.

XII.

Cuvinte și etimologii de rectificat.

Se întâmplă adeseori că o greșală de scrisoare ori de tipar ori chiar copierea greșită a unui cuvânt pe fișe, mai ales când e vorba de cuvinte dialectale ori vechi, poate să inducă în eroare chiar și pe cei mai distinși și scrupuloși filologi, ademenindu-i să dea etimologii uneori fantastice.

Iată câteva cuvinte și etimologii de acest fel care trebuie scoase din dicționarele noastre.

1. Foamene.

În *Dicț. Acad.* II, p. 148 găsim:

Foamene + s. f. = *foame*. Vor *vie via a de vejaje*: *Nu vor avea scârbă, nece durerea... nece a se face foameni, nece va lipsi vară*. . . CUV. D. BĂTR. II, 462. — Pentru etimologie, cfr. *foame*.

La foame ni se spune că "limba noastră păstrează și urme de o declinare *fames*, — **inīs*, ca în sard. *famine*, span. *hambre*, gascon. *ham*" etc. D-I PUȘCARIU s'a lăsat ademenit de acest fapt pentru a admite cuvântul citat mai sus în *Dicționar*. De fapt cuvântul nu există. În *Codicele Todorescu*, care încă ne-a păstrat textul *Cugetărilor în ora morții* din care se citează, în locul corespunzător (f. 872⁰, r. 13), citim *oameni*. Deci se dovedește de întemeiată bănuiala lui HASDEU (*Cuvinte*, II, p. 488, N. 88) care admiteă alternativa că: *foameni* poate să fie „în loc de *foameți*, plural de la *foamete*“, ori, „printr'o eroare grafică“ subt influența începutului verbului *face* de mai multe, „pluralul *oameni*“. Dar, și fără a cunoaște redacția *Codicelui Todorescu*, din însuși textul ne putem convinge că nu poate să fie vorba de *foameni* = „*foameți*“, căci cu câteva rânduri mai sus ni se spune că în raiu: „nice va lipsi ploaie, nice căldură de soare, nice vor munci, de foame nice de sete“, etc., ci va fi numai bine și fericire și „nu va lipsi a

munți, nice a se face (să să facă) oameni.(= „a se naște, a se înmulții oamenii“), nice va lipsi vară, nece toamnă, nece primăvară“, etc.

2. Cer.

Subt titlul „*Rumanische Etymologien*“ D-I PHILIPPIDE dă în ZRPH, XXXI (1907), fasc. 3, p. 282—309 o serie mai lungă de etimologii ca rezultat al cercetărilor D-Sale etimologice făcute în cursul redactării până la litera D a *Dicționarului limbii române*. No. 53 (p. 303) este cer (čér), pe care-l explică în modul următor:

„Substantiv m. Pl. ? 1. ‘Fizionomieă unei familii, semnul după care se cunoaște un om din ce familie se trage’ *Şezătoarea* II, 186. Familiengepräge, Familienzug; signum gentis; air de famille, cachet de famille 2. ‘Un mod de a-și însămnă prin crestături lemnele sale ori pe cele făcute de el pentru proprietar. În sine e un fel de răbuș: fiecare om își are însă sămnul său neasămănător cu al altora’. *Şezătoarea* II, 186. Zeichen; signum; signe. — Et: Dasselbe mit alb. čérā Miene, Gesichtsausdruck, it. *ciera*, Ansehen, Miene, welches Ascoli *Archiv. glott.* IV, 119 vom lat. *cera* Wachsbild ableitet“¹⁾

Dar dacă controlăm puțin citatele pe care își clădește D-I Philippide etimologia, găsim că temelia e foarte subredă. Citatele date pentru a stabili înțelesul cuvântului sănt amândouă din contribuția *O samă de cuvinte (Din munții Sucevi)* publicată în *Şezătoarea* de I. Teodorescu. D-I A. Gorovei în intro-

1) Afară de ital. *cera*, *ciera* ‘înfățișare, fizionomie’ mai putem adăugă engadinul *cera*, cu același înțeles și sardul *akkerare* ‘a se arătă (la tereastră)’; cf și neap. *cayera* (în care MEYER-LÜBKE, EtWb No 1670 (p. 131) vede o contaminare cu AERE) și compusul *malacayera* ‘înfățișare bolnavicioasă, față rea, aspect rău’.

In privința acestor cuvinte române părerile sănt diferite, MEYER-LÜBKE, l. c., admite că sănt împrumutate în limba italiană din franțuzește, unde ex sta cuvântul *chère* (în expresia *faire bonne chère*) și există odi-nioară forma *chiere*, care, ca și sardul, proventalul, spaniolul și portugezul *cara*, presupun un tip latin *CARA împrumutat din grecescul *κάρα* ‘cap’. De mult ASCOLI (*Archivio glott. Ital.* IV, 119—122) s'a ridicat împotriva acestei păreri exprimate și de alții, și vede în cuvântul italian și retoroman pe lat. CEREUS ‘de ceară’ (CEREAE IMAGINES), căutând să explice toate irregularitățile fonetice c. apar în dialectele italiene de nord și care mai cu seamă îl fac pe Meyer-Lubke să admită că acest cuvânt e împrumutat din franțuzește. D-I PHILIPPIDE, cum vedem, admite părerea lui ASCOLI.

ducerea la aceasă culegere de cuvinte (Şez. II, p. 125) spune relativ la cînainte de *e* din transcrierea cuvintelor: „Sunetul însemnat prin *c* se rosteşte într'un mod care numai prin auz se poate deprinde“. Aşadar *cer* nu se va cetai *čér*, cum crede D-l Philippide, ci *čer*, iar acest *čer* moldovenesc nu e decât alterarea fonetică a cuvântului *fier*, care a dat mai întâi *hier*, apoi *čer*.

Cât priveşte, însemnarea de sub 1, este cunoscut că poporul nostru întrebunțează de obiceiu un *fier* anume făcut pentru a arde (*infieră* și *infieră*) pe armurul sau pe coapsa vîilor un semn distinctiv al stăpânului. De-aici (p. ext.) se numește *fier* și semnul rămas la vîta pe locul *infierat*. cf Pamfile J. II. *Vaca astă are fieru' lui cutare, are fieru' satului. Pieile vândute să n'aibă fiare* Com 1. Panțu (Dicț. Acad. Rom., t. II, fasc. 2, p. 117). Figurat s'a spus apoi și despre asemânarea dintre copil și părinți și rude, despre fizionomia asemănătoare a unei familii, semnul de pe care se cunoaște un om din ce familie se trage „*A avea fierul cuivă*“ = ‘a semâna cu cineva’ Gheorghe are fierul măsei (= seamănă). Pamfile, J. II. (Dicț. Acad. Rom., l. c.)

Tot cam aşa se va explica și însemnarea de sub 2. Crestările au luat în mod figurat numele semnului ars cu *fierul*, care încă se obișnuia pe lemne.

3. Cintură.

În aceeași lucrare D-l Philippide la p. 304 ne dă sub No 57 următoarea etimologie.

„Cintură (čintúrá)

Subst. f Lanțujel, Kettchen; catella; chainette (Pipă cu *cintu'ră*, mălaiu nu-i la gură. Zanne Proverbe III, 303. Bihor, Ungaria). — Et.: *cincura*.“

E vorba, evident, despre o greșală de tipar care a prilejit această etimologie. Pipă n'are *cintu'ra*, ci *ciu'tură*, „Mundstück am Pfeifenrohr“ de care, adevarat, se leagă adeseori un lanțuge! *Ciutură* în metrul poporului poate primi accentul și pe silaba p multimă (cf. slujestu pe-o ţundru suru și pe-o pipă cu *ciutura* la Iarnik-Bârseanu, p. 409, ap. TDRG). Pentru etimologie v. Pușcariu, Et. Wb., p. 39, No. 382 și TDRG, p. 370.

Este aceeași greșală pe care i-o impută lui Damé însuși D-I Philippide cu câteva pagine mai nainte (*o. c.*, p. 282—3): „Einige Beispiele mögen dies beweisen. Damé: „Cladă (a). v. appeler. ‘El cladă moarătea’ (V. Alexandri), il appelle la mort.“ Es gibt aber kein Zeitwort *a cladă* im Rumänischen, und die Stelle in Alexandri Poezi, vol. II, București, 1897, pag. 228 lautet: ‘Leahal, cladă moartă, greu cade pe pamânt’, d. h. ‘der Pole, eine todte Masse, sinkt schwer zu Boden’. — Damé: „Clăpâng. adj., Moldova et București, qui a les oreilles pendantes.’ Avea niște urechi clăpânge” (I. Creangă), il avait les oreilles pendantes.“ In der Tat existiert ein Wort *clăpâng* nicht, sondern das bekannte *clăpâug*, und die Stelle in Creangă, Povești, Iaș, 1890, pag. 239 lautet: ‘Omul acela avea niște urechi căpâuge’. Und so manches andere“!)

4. Obercă.

La pag. 1069 a fascicolei a 17-a a DRG. al lui Tiktin apărută la 1910 găsim urmatorul cuvânt:

„Obercă” (a.) v. intr. umherirren Buc. Qu. Am umblat tot obercând prin pădure Sbiera Pov. 258. — Et. Unbek.“

Controlând textul în Sbiera găsim: *A îmblat orbecând prin pădure*, deci întreg articolul, împreună cu „Et. Unbek.“ a fost clădit pe o greșală de copiare în fișe.

Altfel forma corectă *orbecă* nu e necunoscută pentru Tiktin, care cu un an mai târziu în fasc. 18, p. 1093 a DRG, ni-o dă — alături de *horbocăl*, *orbecăl*, *orbocăi* — ca o formă secundară a lui *orbăcuț*. În realitate însă lucrul pare să fie tocmai întors. Admitem adică, împreună cu D-I S. Pușcariu (Et, Wb.,

1) D-I V Bogrea ne atrage atenția că nici *cucină* < coquină nici *cucini'u* < *cuci'nă* + *iu*, date de Philippide în acelaș loc (p. 308) nu există în adevăr. E vorba de o ceteșă greșită a pluralului substantivului *cincă*, ‘unealtă, instrument, meșteșug’ înaintea căruia se găsia prepoziția *cu* în cele două exemple care urmează. Au făcut *curful ce'le Domnești . . . casele cele cu cinci, grădini grajduri* Let. I, 23|23

Au sariț [focul] în patuț locuri pe curtea domnească, pe casele de la harem, pe casele cele nalte de la cămară (cu cinci[i]le), pe ceasornicul de pe poartă, pe biserică cea mare domnească Let. III, 323|33

In exemplul inițial și V A. Ureche, M. Costin, *Opere compilate* I, 558, banuia că e verba de o corupție și se întrebă dacă nu este a se cetei *cu cinci grăduni*.

p. 107, №. 1224). că *orbecă* (pres. *órbec*) „wie ein Blinder im Finstern (umher) tappen“, „tasten“, nu „umherirren“, este forma originală, iar aceasta nu se poate despărții de *orb* / *orb us*, -a, um „blind“, ci trebuie derivată din **orbicare*. Iterativul *orbăcăesc*, împreună cu celelalte forme secundare ale sale, e un derivat al lui *orbecă* prin sufixul -ăesc, care e propriu verbelor de origine onomatopoetică, de care se apropie *orbecă* prin înțelesul său.

5. Ghiftuì și ciumurlui.

În *Dicționarul Academiei Române* vol. II, fasc. IV, p. 257 ni se dă cuvântul următor: „*Ghiftuì* vb. IV-a trans. *Bourrer*. — *A îndopă cu mâncare, mai mult decât trebue, până la disgust*. *Ghiftuì* porcii din făruia aceia. *Economia*, 101. *O lacomilor, care și de cele mai bune bucate vă ghiftuiști*. Drăghici, R. 70, cfr. *Şez.* IX. 66. *Erau toți gluftuiți de sătui*. *Muscel*, 76. *Fig. Un visternic . . . , vrând cu bani [pe Domn] să-l ghiftuiască*. *Beldimân*, Tr. 431. *Ghiftuì* de patimi. *Konaki*, P. 303. *Pământ ghiftuit de vlașa ce i-au dat veacurile trecute*. I. Ionescu, C. 219. *Știința medicală cu care m'am ghiftuit în curs de 40 de ani*. Alecsandri, T. 1200 [și: (hiperurbanism?) + *biftuì* vb. IVa, (cu derivatul) *biftuire* s. f. *Biftuirea crocodilului, norocul hameleonului*. Cantemir, Ist. 205]“. Nu se dă etimologia. Pricina e probabil că s'a pornit greșit de la forma transitivă, deci de la noțiunea de „a îndopă cu mâncare, mai mult decât trebue, până la disgust“, cum ni se spune, în loc să se pornească de la forma reflexivă pentru care ni se dă altfel un singur exemplu, deși această formă e cea mai întrebunțată în graiul zilnic. **A se ghiftuì = „a se intoxica“.** *Porcii sau ghiftuit = „porcii au mâncat prea mult, încât s'au îngreșoșat prin toxicare“.*

În felul acesta etimologia cuvântului e evidentă. Avem de a face cu un derivat al germanului *Gift* = „venin“. Cât privește forma *biftuì* atestată la D. Cantemir, ea nu e decât o redare grafică greșită a acestui cuvânt în urma confundării lui cu cuvintele care, având la început un *bi-*, în graiul moldovenesc se rostesc cu *ghi-*, ca de pildă *gh'ine* în loc de *bine* etc. Cantemir a simțit în *ghiftuì* un *biftuì* și l-a transcris în acest

chip. A făcut acelaș lucru pe care l-a făcut, de pildă, și Lăurian și Maxim când în loc de *cimpli*, care e forma bănățeană și literară a moldovenescului *cinchii*, ne-a dat *cimți*, formă care nu există. etc. E un hiperurbanism fără semnul întrebării.

Alături de verbul **a se ghifitul** ca un fel de „calque linguistique“ al lui avem pe **a se ciumurlui**, tot cu înțelesul de „a i-se aplecă cuivă, a i-se face rău, a-și strică stomahul în urma mâncării prea cu poftă mai ales din mâncări unsuroase, a se intoxica; a se îngrețoșă, a avea grecă de ceva“, „a face gâlci de grecă“. *Ce mai faci, vere Pantelimoane? — Ce să fac? Is cam ciumurluit* ION CREANGĂ, II, 250. *Când era soarele în de sară, cam pe la achindii, buhaiu ciumurluit de tot, chucă mort grămadă la pământ* (Ungureni — Botoșani). ION CREANGĂ. IV. 103. [Și: **a se gemărlui** vb. IV^a. N. R. R. 1910, 86. **a se șiemărlui** vb. IV^a GR. BÂN.

Derlat: ciumurlueală s. f. = „boală de om“ (evidenț „intoxicare“) (H. X, 360, XII, 333); „boală ce cuprinde tot trupul și-l slăbește, influență“ (Vîcovul-de-sus și Dorna, în Bucovina) com. G. NISTOR; „constă în o slăbăciune a trupului provenită dintr-o muncă forțată sau dintr-o beție nastrușnică, ce ține 3—4 zile de-a rândul“ (ŞEZ. III, 130);, când omul are această boală îl dor toate ciolanele, tot trupul“ (ŞEZ. V, 57). Eu îl cunosc cu înțelesul de „îngrețoșare“, „stricarea stomahului cu mâncare prea multă și unsuroasă“.

— Cât privește etimologia, D-I. PHILIPPIDE¹⁾ îl derivă din un românesc *ciumur* — mie necunoscut din graiul poporului —, care ca și it. *cumurro* („răpciuță“; fig. „guturaiu“), după D-Sa, ar fi v. gr. χυμοῦ ἥση. Ungurescul *csómor* s-ar derivă din românescul *ciumur*. Cred însă că începutul în *cum-*al cuvântului l-a înșelat de astădată pe D-I PHILIPPIDE. Însuși D-I PHILIPPIDE nu o mai susține cu absolută convingere¹⁾

SCRIBAN (ARHIVA, 1912. Nr. 4) primește explicarea dată de PHILIPPIDE pentru rom. *ciumur* și ung *csómor* dar adaugă „l din *ciumurliesc* denotă ungrismul“ și „De la *ciumur* se

¹⁾) Mai pe urmă în *Un specialist român la Lipsca în Viața românească*, V (1910). No 4, p. 48: „Eu nu zic că am numai decât dreptate, căcărcă etimologia propusă de mine e foarte probabilă . .“

derivă *ciumărez*, produc un gust amar și astringent, fac gura pungă (Muntenia).

Tot aşa de rău o nimereşte și TIKTIN, care dă înțelesul „*infolge übermässiger Arbeit völlig erschöpft verden; -t zer-schlagen*“ și citează un exemplu în care cuvântul, din întâmplare, e întrebuințat figurat: NAD. NUV. I, 86 (*nesfărșită-i [ziua] când și-i foame și ești ciumurluș de trudă*) și în privința etimologiei adauge: Viell zu cému'r, also „weich werden wie Kleiber-lehm“ (p. 367), iar pe *cimür* îl derivă (p. 322) din turc. čamúr „Schlamm, Lehm“.

Pentru ȘĂINEANU și la 1908 (*Dicț. universal*, ed. II, p. 155) origina e necunoscută. Dar explicarea cuvântului nu e aşa grea cum se pare din cele expuse mai sus. Fără să avem pretenția de a da o etimologie nouă, căci apropierea s'a făcut și din partea altora (WEIGAND¹), ci mai mult pentru a arăta desvoltarea semantică paralelă a lui *ghiftul cu ciumurlul* constatăm că acest din urmă e împrumutat din ung. *csömörlik* inf *csomör-leni* care însemnează întocmai ceea ce am arătat că însemnează cuvântul românesc și e un derivat al lui *csemer*, *csömör* durere de pântece” (*hastekerő csemer sau csömör*) și „greață“, „fastidium cibi“. Însuși *csemer* încă a intrat în românește, fără însă a se menține, cum se vede din AN. CAR. care ne dă: „*csemér. Nausea*.“) Acest *cemir* a putut să ne dea derivatele *ciumăresc* „a luă gust amăricios, vorbind în special despre vin“ (LM.), *ciumărez*: dragostea nu se ciumărează (Coresi, carte cu *invățătură dela 1580—81*, p. 374, ed. Pușcariu-Procopovic, p. 338. *ciumărat* (Avram Corcea, *Balade pop.*, ap. PHILIPPIDE, I. c.), *ciumăros* „cum e gutul gutuei și al porumbelor“ (Baronzi, *Limba română și traduțiunile ei*, I, 115, ap. PHILIPPIDE I. c.) mai curând decât *ciumă* cum crede DI WEIGAND (cf. PHILIPPIDE, I. c.).

Csemer, *csomor*-ul unguresc e de origine slavă. Cuvântul slav, pe care în forma *čemerni* și deosebitele derive ale acestuia îl găsim în toate limbile slave (*r*, *rut.*, *bulg.*, *s.-kr.*, *slov.*, *čeh.*, *pol.*, *sorb.* *s.*) e de origine germană și se derivă din v.-germ.

1) *Kritischer Jahresbericht über die Forschritte der rom. Phil.*, raportul pe 1905, I, 80.

2) DI POPOVICI, *Nyelvor*, XXXVIII (1909), p. 212 a atras mai întâiu atenția asupra acestui unguism vechiu.

*hemern „Nieswürz,” „spânz“ (cf. lit. *Kemeraï Pl.* „Alpkraut, (Was-serdost“ etc.). Desvoltarea semantică a cuvintelor slave a fost „spânz“ — „veninul spânzului“ — „simptomele de boală provocate prin acesta“ — „mânie, supărare“ (v. BERNEKER, I, 143). Accepțiunea din urmă nu o avem în limba românească, cum nu se găsește nici în ungurește.*

6. Heredi'e-hurueálă.

In Dicț. Ac. II^v, p. 387 ni se dă de două ori cuvântul *heredi'e*, odată cu înțelesul de „lucru, ocupație“ (fr. *occupation*), citându-se Viciu, Gl., a doua oară cu cel de „huruială“ (fr. *bruit sourd*“), amintindu-se că e comunicare a Dlui I. CORBU. In realitate avem de a face cu același cuvânt. D-l CORBU a făcut greșala că a tradus un provincialism cu o accepțiune provincială a cuvântului „huruială“, iar de-aici a urmat înțelegerea și traducerea greșită a acestui cuvânt. *Hurueală* nu însemnează adică decât „lucru“ în propozițiuni ca acele care urmează: *Ce-ți mai faci atâta hurueală?* *Atâta hurueală am pe cap.* E derivat al verbului *a se hurui*, care se întrebunțează des în ținutul Năsăudului în fraze ca: *Cu ce te mai huruești?* etc.

7. Feleștio'c.

Cuvântul *feleștio'c* îl găsim în *Dicț. Acad.* (T. II, f. II, p. 94) cu două înțelesuri:

1. „Păinătuſ făcut dintr'un băt scurt despicate la un capăt și având în despicătură o bucătică de petecă (cârpă) sau niște câlții, Este *feleștio'c* de uns osia căruței cu păcură și *feleștio'c* de uns ciubotele cu răbueală, cfr. Creangă, *Gl.-Damé*, I, 13; Pamfile, I. C. 140. *De unu căruței atârnau păcornita cu feleștio'c și posteua*, Creangă, P. 106; cf. A. 46“.

2. „(In Munții Sucevii, în Mold.) „Fitil pentru opaiț, făcut din [tr'] o bucată de petecă“. *Sez.* II, 227/15; cf. III, 83/18“.

Evident înțelesul al doilea e secundar și s'a desvoltat prin extensiune.

Cuvântul mai are și forma *feleștu'c* (*TDRG.*, *Dicț. Acad.*). I. Iordan, *Diflōngarea lui e și o accentuați în pozițiile ă și e* Iași, 1921, p. 217 mai dă, citând pe Cihac, și forma *foloștu'c*.

Controlând însă în Cihac, *Dicț. d'et. dacorom.*, vol. II, p. 498 s. v. și în indice nu am găsit această formă.

Derivat e *Fälästioa'ca* (n. top. în Vlașca, v. lordan, l. c.) Ce privește etimologia, Cihac (l. c.) îl derivă din ung. fölöső, felező „râcloire“. Această etimologie o admite și lordan (l. c.). Tiktin (DRG, p. 616) nu încearcă să dea o etimologie oarecare, spune numai: „Scheint mit dem ebenfalls dunkeln sfîsto'c „Sprengwedel“ verwandt zu sein“. În sfârșit *Dicț. Acad.* (l. c) constată: „Etimologia necunoscută. (Forma mai veche pare a fi *feleșteu*, care ar putea fi un cuvânt de origine ungurească; terminația -eu a putut fi înlocuită prin -oc după analogia lui *sfeștoc*).“ Fără a mai vorbi de etimologia lui Cihac, care e imposibilă din toate punctele de vedere, constatăm la rândul nostru că această explicare parentetică a *Dicț. Acad.* se apropie mult de adevăr, fără însă a-l ajunge.

În adevăr cuvântul e de origine ungurească și la origine a avut terminațiunea -eu. Forma mai veche însă nu a fost *felește'u*, care se întrebuiștează astăzi (cf. *Dicț. Acad.*, l. c., p. 94, la Marian, S. III, 35 și 36 se dă, probabil greșit, *feleșteu*) pentru a însemna un „pămătuf“, „motoc“ pentru uns, împistrirea ouălor de Paști ori întrebuișarea de piston în proașca copiilor, ci *feștele'u*, (cf. *feștelî* — prin Mold., Buc. și Ban. — cu înțelesul: 1. „a (se) murdări“, „a (se) mânji“, „a (se) mâzgăli“, fig „a (se) necinsti. 2. refl. (Mold. despre animale) „a-și face treaba“, pe care *Dicț. Acad.* l. c., p. 106, îl consideră de un derivat din ung *festeni* „a vâpsi, a coloră“ prin suf. -eli.“

Feștele'u, metatezat *feleșteu* un „pămătuf de uns sau mâzgălit“, a putut fi ușor contaminat cu *sfeșto'c*, *sfîsto'c*, *sfesto'c*, *sfeștio'c*, *sfeto'c*, *sevasto'c*, cu care avea un înțeles înrudit, căci însemnează „Weihwedel“ (= Munt. mătăuz) și constă din o legătură de busuioc. Tiktin revenind asupra acestuia din urmă citează exemplul: *Când pornesc pe uliți cu zi întâiu ca să strepească cu sfistocul părintele blagocinu toate băcaluile . . . Ianov*, CL. V. 133, și ne dă o explicare destul de acceptabilă: „Vgl. nordserb. (nach Mikl. Et. Wb. s. v. vi-) svitk „Flachshund“, bulg. sviták „Bund“, russ. svitok „Rolle“, zu slav. viti „winden“ (s) fest-in Anlehnung an (s)feșta'nie“ (DRG, p. 1419).

N. Drăganu,